

Arrest

nr. 86 977 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A.HAEGEMAN *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven *d.d.* 26 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.(...) O.(...) verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...) 1982 te Khasavyurt (Dagestan) geboren. U bent traditioneel gehuwd met R.(...) C.(...), maar weet niet waar uw man nu is, u gelooft dat hij waarschijnlijk ergens in het bos woont. Uit een voorgaand huwelijk hebt u één dochter, deze verblijft nu bij uw ex-man.

U verklaart dat uw problemen volgen uit het feit dat uw man rebel is geworden. U werd er van beschuldigd met hem samen te werken. Op 23 augustus 2011 vertrok uw man voorgoed van bij u thuis. Drie à vier dagen later kreeg u 's ochtends de eerste maal bezoek van de GOVD van Khasavyurt. U werd evenals uw schoonvader meegenomen voor ondervraging. U werd ondervraagd over uw man, over wat u man deed of wie u zelf kende. Er werden u ook foto's van personen getoond. Uiteindelijk werd u de volgende avond vrijgelaten omdat ze niets konden bewijzen. Uw schoonvader werd enkele dagen later, na vier dagen gevangenschap, vrijgelaten. Op 23 september 2011 werd u 's ochtends van bij u thuis een tweede maal meegenomen door de politie. U werd verdacht van betrokkenheid bij aanslagen die in de dagen daarvoor, 21 en 22 september 2011 in Mahachkala hadden plaatsgevonden. Tegen de avond werd u vrijgelaten, ook ditmaal omdat men geen bewijs tegen u had. Wel werd uw internationaal paspoort ingehouden. Uw intern paspoort – dat ze ook van bij u thuis hadden meegenomen – kreeg u terug. Op 4 februari 2012 zag u op de markt in Khasavyurt waar u werkte, uw man terug. Diezelfde avond is hij bij u thuis langs geweest omdat hij geld nodig had dat u voor hem had moeten klaarleggen. Hierop werd u de volgende dag, 5 februari 2012, een derde maal meegenomen door de politie. U zat één dag vast, tot de volgende avond. Ditmaal werd u vrijgekocht door uw vader. U ging niet meer terug naar huis, maar dook onder bij uw tante L.(...) in Simsir.

Op 13 maart 2012 kwamen uw vader en uw oom langs u. Uw vader had besloten dat het beter was dat u het land verliet. U werd met de auto door uw vader en oom van Dagestan naar Moskou gebracht. Vanuit Moskou reisde u op 18 maart 2012 per bus, via Oekraïne naar België. U kwam in België aan op 21 maart 2012 en vroeg nog diezelfde dag asiel.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest in de gevangenis te belanden en niet meer te zullen worden vrij gelaten.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielerlaas legt u volgende documenten voor: uw intern paspoort (1) en uw medische verzekeringskaart (2).

B. Motivering

U verklaart te in geval van terugkeer naar uw land gevangen te zullen worden genomen (CGVS, p.12).

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs – uw intern paspoort (1) en uw medische verzekeringskaart (2), bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw persoon doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen – kan een appreciatie van uw asielerlaas enkel op grond van uw verklaringen gebeuren. Deze dienen zodoende geloofwaardig te zijn en blijf te geven van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. We stellen vast dat dit niet het geval is.

Er moet eerst en vooral worden vastgesteld dat uw relaas meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties bevat welke de geloofwaardigheid er van op grondige wijze aantasten.

Aanvankelijk heet het – wanneer u expliciet wordt gevraagd wanneer en waar u uw man voor het laatst hebt gezien – dat u voor het laatst contact met hem had op 4 februari 2012 aan uw container op de markt van Khasavyurt (CGVS, p.6). Later tijdens uw gehoor blijkt echter dat u uw man diezelfde dag 's avonds nogmaals hebt gezien toen hij bij u thuis langskwam en u hem geld gaf (CGVS, p.15). Zeker daar u verklaart dat u hem toen hij 's avonds thuis langskwam nog vragen hebt gesteld en dat u hem hebt verteld door de politie te zijn meegenomen is het bepaald opmerkelijk dat u hier aanvankelijk helemaal niet aan denkt wanneer u wordt gevraagd waar en wanneer u uw man voor het laatst te hebben gezien.

Ook tussen uw verklaringen in de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) en deze die u tijdens uw gehoor op het CGVS aflegt, vinden we een opmerkelijke incoherentie. In de bovenvermelde vragenlijst verklaart u "Ik ben drie keer aangehouden. De eerste keer (augustus 2011) werd ik gedurende 24 uur vastgehouden door de politie van Khasavyurt. Ze wilden me laten bekennen dat ik medeplichtig was aan een terreuraanslag die mijn man zagezegd zou hebben gepleegd [...]. De tweede keer was eind september omwille van een nieuwe aanslag die werd gepleegd [...]" (CGVS Vragenlijst, p.2). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS echter wordt gevraagd waarom u de eerste keer bent opgepakt, heet dit omwille van uw man te zijn, ze wouden info van u krijgen en u moest kijken of u mensen kon herkennen op foto's die ze u voorlegden, u vermeldt helemaal niets over een aanslag die uw man zou gepleegd hebben en waarvan ze u wilden laten bekennen dat u hieraan medeplichtig was (CGVS, p. 12 & 16). Wanneer u er wordt op gewezen dat u bij DVZ duidelijk twee verschillende aanslagen hebt vermeld welke elk aan de basis liggen van een gevangename door de politie terwijl u nu inzake uw eerste vastname niet de minste verwijzing naar een dergelijke terroristische aanval maakt, antwoordt u ontwijkend. De tolk moet de

vragen tot drie maal toe herhalen en heeft moeite om uw antwoord te verstaan (CGVS, p.19). U stelt uiteindelijk zich misschien te hebben vergist en dat u misschien in paniek geraakt bent en erg bang wordt als u ondervraagd wordt omdat u voordien, in uw land, werd bang gemaakt (CGVS, p.19). Deze verklaring voldoet niet. Elke asielzoeker staat immers onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op coherente wijze wordt uiteengezet, zeker waar het een dergelijk fundamenteel punt betreft als de directe reden van uw eerste inhechtenisname door de politie.

De hier aangehaalde tegenstrijdigheden en incoherenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doen zodoende afbreuk aan de vrees voor vervolging die u op grond daarvan beweert te hebben.

Vervolgens wordt een gebrekkige kennis en desinteresse met betrekking tot centrale elementen van uw eigen zaak vastgesteld.

Zo weet u niet of u officieel wordt gezocht (CGVS, p.10). Tevens weet u niet of de politie na uw derde vrijlating nog bij u thuis is langsgeweest (CGVS, p.17) of u ooit nog ergens is komen zoeken (CGVS, p.17). U gelooft weliswaar zelf dat de politie nog naar u op zoek is (CGVS, p.18), maar hebt noch terwijl u ondergedoken leefde, noch sinds uw aankomst in België hierover ooit bij iemand nagevraagd (CGVS, p.18). U stelt dat er sinds u ondergedoken leefde nooit convocaties voor u zijn toegekomen (CGVS, p.18), maar ook hier moet worden vastgesteld dat u dit nooit expliciet hebt nagevraagd (CGVS, p.18). U blijkt tevens geen informatie te hebben over de actuele situatie van uw man (CGVS, p.20), maar hebt bovenal geen moeite gedaan om zelf mogelijke info over hem te proberen zoeken (CGVS, p.20). Vanuit een dergelijke onwetendheid kan echter verwachten worden dat u afdoende inspanningen levert om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen. U liet echter na om dit te doen. Uw uitleg dat u geen mogelijkheid hebt om dat te doen (CGVS, p.20) voldoet niet. Er zijn immers voldoende communicatiemiddelen voorhanden om contact op te nemen met het thuisfront, zoals onder meer het internet of een eenvoudige briefwisseling, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen en een niet aflatende en doorgedreven belangstelling heeft voor haar zaak. Uw nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst als ook over de geloofwaardigheid van uw problemen.

Tevens moet worden vastgesteld dat u niet in het minst weet waarom uw schoonvader na die eerste keer nooit meer is opgepakt (CGVS, p.15) maar de politie u wel nog bleef vervolgen. U geeft ook niet de indruk u hierover ooit terdege te hebben proberen informeren. U gaat er van uit dat dit is omdat de politie dacht dat uw man enkel via u nog contact had (CGVS, p.15). Zeker gezien uw man nog bij u thuis is geweest en dit evenzeer bij uw schoonouders thuis is (CGVS, p.15) kan deze uitleg niet volstaan. Volgens u is het zo dat het voor de politie duidelijk was dat enkel u met uw man in contact kon komen, waarom de politie dat dan wel zou denken, kan u echter niet beantwoorden (CGVS, p.21). U weet niet wat uw schoonvader aan hen heeft verteld en waarom ze hem niet meer opnieuw hebben opgeroepen of meegenomen (CGVS, p.21). De aangestipte gebrekkige kennis en de vastgestelde desinteresse ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dit doet grondig afbreuk aan uw op dit relaas gebaseerde vrees voor vervolging.

Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen omtrent uw reisweg geen geloof kan worden gehecht.

Bij DVZ verklaarde u via Tsjechië de EU/ Schengenzone op illegale wijze te zijn binnengekomen (CGVS Verklaring, reisroute), tijdens uw gehoor op het CGVS, dat nog geen maand later plaatsvindt, weet u dit echter al niet meer (CGVS, p.19). Dit is op zijn minst vreemd. De uitleg welke u hiervoor zelf geeft, namelijk dat bij DVZ de reis nog niet ver achter u lag en u dat daarom nog wist (CGVS, p.19) is niet afdoende. Er kan worden verondersteld dat een dergelijke vlucht uit uw land een grote indruk op u heeft gemaakt. In die zin is het moeilijk te begrijpen dat u – zeker daar u het minder dan een maand geleden wel nog wist en ook uw eigenlijke reis op het moment van uw gehoor bij het CGVS nog net geen maand geleden plaats had – tijdens het gehoor op het CGVS al niet meer zou weten via welk land u de EU bent binnengekomen. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, is het niet aannemelijk dat u voor het CGVS dermate onwetend bent. De geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande het traject dat u volgde als ook het transportmiddel dat u gebruikte om de EU/ Schengenzone binnen te komen wordt hierdoor ondermijnd.

Opmerkelijker is echter nog dat u verklaart bij binnenkomst van de EU/ Schengenzone geen persoonlijke controle te hebben gehad (CGVS, p.19). De bus, welke volzet was, is gestopt, de passagiers zijn uitgestapt (CGVS, p.19). De chauffeur antwoordde, enkel voor u, op alle vragen (CGVS, p.19, 20). U zag dat sommige andere reizigers wel een internationaal paspoort bijhadden (CGVS, p.20). Wanneer u er wordt op gewezen dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht antwoordt u aanvankelijk niet, om vervolgens te stellen dat de chauffeur verantwoordelijk voor u was, daar hij geld

van jullie kreeg (CGVS, p.20). Deze verklaring is alles behalve afdoende. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat de buschauffeur het risico zou nemen om op een dergelijk openlijke manier een illegale passagier te vervoeren, waarbij hij zelf persoonlijk zijn nek voor haar zou uitsteken door enkel in haar geval op de gestelde vragen te beantwoorden (CGVS, p.20) – waarbij mag worden verondersteld dat hij net hierdoor de aandacht op deze persoon vestigt – is gezien de strenge straffen die smokkelaars/ passeurs riskeren, moeilijk te geloven. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tenslotte voert verzoekster de machtsoverschrijding aan. Tegen de overweging uit de bestreden beslissing dat verzoekster geen begin van bewijs van haar asielrelaas aanbrengt, brengt zij in dat zij

zich niet heeft bekommerd om documenten en getuigenissen te verzamelen omdat zij voor haar veiligheid vreesde en niet dacht dat dit noodzakelijk was. Hierbij brengt verzoekster in herinnering dat de UNHCR Proceduregids de bewijsvoering in asielzaken versoepelt en dat men kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, waarbij zij de definitie uit het Vluchtelingenverdrag citeert. Daarnaast meent zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming, waarbij zij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet weergeeft. De argumenten van de verwerende partij, zo oppert verzoekster, hebben betrekking op twee vragen, met name de evaluatie van de situatie in Dagestan, in het bijzonder van de Tsjetsjeense gemeenschap, en het vraagstuk van de geloofwaardigheid van het verhaal. Verzoekster haalt de overwegingen uit de bestreden beslissing aan waarin wordt gesteld dat iedereen die wordt gelinkt aan de rebellenbeweging in Tsjetsjenië een vervolgingsrisico loopt. Uit de documenten die zij bijbrengt, zo vervolgt verzoekster, blijkt dat de beslissing vernietigd moet worden omdat de informatie strijdig is met de beweringen van de verwerende partij. Verzoekster wijst erop dat de identiteit en de Tsjetsjeense afkomst van verzoekster niet worden betwist en dat zij omwille van haar lidmaatschap van de Tsjetsjeense gemeenschap vreest opnieuw te worden vervolgd omwille van haar beweerdde betrokkenheid bij een schietpartij. Naar aanleiding van het vastgestelde gebrek aan informatie over de actuele stand van zaken van haar problemen, merkt verzoekster op dat het duidelijk is dat zij nog angst heeft om in contact te komen met personen in haar land van herkomst omdat zij niet wil dat iemand omwille van haar in problemen geraakt. Over het verwijt van de verwerende partij dat verzoekster niet weet waarom haar schoonvader slechts één maal was opgepakt, herhaalt verzoekster dat de politie dacht dat haar man enkel via haar contact had. Verzoekster wijst erop dat zij dit niet kan uitleggen en dat de politie blijkbaar van mening was dat er meer contacten waren tussen verzoekster en haar echtgenoot dan tussen de echtgenoot van verzoekster en diens vader. Volgens verzoekster wordt onvoldoende rekening gehouden met contextuele gegevens en zijn de vastgestelde onwaarschijnlijkheden en leemtes in haar verklaringen niet voldoende beslissend om de geloofwaardigheid teniet te doen. De ongeloofwaardigheid van de reisweg van Kirgizië naar België en van de verklaringen dat zij niet in het bezit was van een visum en de chauffeur alle vragen beantwoordde, zo vervolgt verzoekster, heeft geen betrekking op de ingeroepen vrees voor vervolging. Volgens verzoekster toont haar aanwezigheid in België voldoende aan dat de reis wel degelijk heeft plaatsgevonden. Volgens verzoekster is het niet evenredig om de vluchtelingenstatus te weigeren. In geval van weigering van de vluchtelingenstatus dient te worden onderzocht of verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster oppert dat de verwerende partij het belang van de subsidiaire bescherming onderschat en stelt dat de weigering ervan ook een motivatie vergt. Volgens verzoekster is het risico bewezen op grond van haar verklaringen waardoor de beslissing een motiveringsgebrek vertoont.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een document toe van OSAR van 2009 met de titel "Caucase du Nord: conditions de sécurité et droits de l'homme", een verslag van de Jamestown Foundation van 11 januari 2011 getiteld "Violence Reported in Dagestan, Kabardino-Balkaria, Chechnya end Ingushetia", een verslag van Amnesty International van 5 februari 2008 over Dagestan en een verslag van ECRE houdende "*Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons, Asylum seekers and Refugees in Europe*".

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs. Waardoor de appreciatie enkel op basis van verzoeksters verklaringen kan gebeuren, die ongeloofwaardig worden geacht. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster uiteenlopende verklaringen aflegde over het ogenblik waarop zij haar man voor het laatst had gezien en over de aanleiding voor haar arrestaties. Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op een gebrekkige kennis en interesse aangaande centrale elementen in haar asielrelaas. In de beslissing wordt

aangehaald dat verzoekster niet blijkt te weten of zij officieel wordt gezocht en niet weet of de politie na haar derde vrijlating nog bij haar is langsgeweest of haar nog zoekt en dat zij geen inspanningen heeft geleverd om hierover informatie te bekomen waardoor haar gebrek aan interesse twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van haar problemen. Voor de volledigheid wordt vervolgens in de beslissing ingegaan op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster over haar reisweg. Verzoekster bleek zich ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal niet te herinneren langs welk land ze de Schengenzone illegaal was binnengekomen, en verklaarde dat zij geen persoonlijke controle had gehad en de chauffeur alle vragen had beantwoord. De geschetste wijze van illegale grensovergang valt niet te rijmen met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, zo wordt in de beslissing gesteld. Met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan wordt in de beslissing gesteld dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de erkenning als vluchteling. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing op grond van de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat er actueel in Dagestan voor burgers geen reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Het feit dat verzoekster er op het ogenblik van haar vertrek uit haar land van herkomst niet zou hebben stilgestaan dat documenten noodzakelijk waren, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid om zich achteraf te informeren en te trachten stavingsstukken te bekomen die haar asielrelaas ondersteunen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster een week na haar aankomst nog telefonisch contact had met haar vader (stuk 3, gehoorverslag CGVS 19 april 2012, p. 18), zodat van verzoekster kan worden verwacht dat zij ondertussen stukken zou kunnen aanbrengen om haar relaas te staven of minstens meer uitgebreide informatie aan te brengen. Verzoekster slaagt er zelfs niet in haar huwelijk te bewijzen met de man die aan de basis zou liggen van haar problemen (*Ibid.*, p. 21). Verzoekster toont niet aan dat de angst om in contact te komen met personen uit haar land van herkomst terecht is aangezien uit haar verklaringen niet blijkt dat het telefonisch contact met haar vader gevolgen heeft gehad en dat iemand hierdoor in de problemen zou zijn geraakt. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal uit verzoeksters nalatige handelingen een gebrek aan interesse kon afleiden dat ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat iemand conform de UNHCR Proceduregids als vluchteling kan worden erkend op basis van een geloofwaardig relaas. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoekster de vaststellingen van de commissaris-generaal niet betwist of weerlegt betreffende de tegenstrijdige verklaringen over het laatste contact met haar echtgenoot en de redenen die tot haar eerste aanhouding hebben geleid. Uit deze vaststellingen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is waardoor zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

2.7. Door haar eerdere verklaringen te herhalen slaagt verzoekster er niet in te verduidelijken waarom verzoekster zelf meermaals werd opgepakt, terwijl haar schoonvader die in hetzelfde huis woont en dus evenveel contact heeft met de gezochte echtgenoot van verzoekster (stuk 3, gehoorverslag CGVS 19 april 2012, p. 15), enkel de eerste keer werd opgepakt. De blote bewering dat de politie vermoedde dat zij méér contact had met hem dan haar schoonvader, kan niet worden aanvaard, aangezien haar schoonvader bij de eerste arrestatie juist langer werd vastgehouden en ondervraagd dan verzoekster zelf (*Ibid.*, p. 21). Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij hoegenaamd niet weet waarom haar schoonvader op een andere manier werd behandeld, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Bovendien blijkt uit niets dat verzoeker zou worden vervolgd omwille van betrokkenheid bij een “*schietpartij*” zoals verzoekster in haar verzoekschrift stelt.

2.8. Voor zover verzoekster stelt dat uit de documenten die zij als bijlage aan haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat zij vervolging riskeert, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster verduidelijkt trouwens haar bewering niet dat de informatie in de documenten, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt in strijd zouden zijn met de motieven van de bestreden beslissing.

2.9. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Zoals trouwens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt gesteld, worden de overwegingen in verband met de reisweg, waarbij trouwens nergens sprake is van Kirgizië, louter “*voor de volledigheid*” toegevoegd. Deze overwegingen vormen dus geenszins de determinerende motieven op grond waarvan de commissaris-generaal besloten heeft om de vluchtelingenstatus te weigeren, zoals verzoekster lijkt voor te houden. Bovendien merkt de Raad op dat de stelling van verzoekster dat haar aanwezigheid in België bewijst dat de reis heeft plaatsgevonden, geenszins een bewijs inhoudt van haar reisweg of van de wijze waarop zij de Schengenbuitengrenzen is overgestoken. Gelet op de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 11, Landeninformatie, Document de Réponse, tch2006-180wb, Toegang Schengenzone), waaruit blijkt dat er een strikte en individuele controle plaatsvindt aan de grensovergangen, is de versie van verzoekster waarbij de chauffeur alle vragen beantwoordde terwijl zij niet in het bezit was van reisdocumenten, volstrekt ongeloofwaardig.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Door toedoen van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Uit de informatie die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, kan niet worden afgeleid dat er actueel in Dagestan sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin waardoor deze informatie niet van aard is om een ander licht te werpen op de conclusie van de commissaris-generaal met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster heeft evenmin een schending van artikel 48/3 of artikel 48/4 aannemelijk gemaakt. Uit niets blijkt dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou zijn te buiten gegaan, zodat geen machtsoverschrijding bewezen kan worden geacht. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN